

LÄNSI-UUDENMAAN KÄRÄJÄOIKEUS
Osasto 4

PÄÄTÖS

25/423

14.4.2025

Asiano:
PK24/1215

Vaatimuksen tekijä KAVONIUS JAANA

Asia VANGITSEMISASIA

Vireille 22.3.2024

SELOSTUS ASIASTA

Länsi-Uudenmaan käräjäoikeus on 26.3.2024 antamallaan päätöksellä määrännyt Kavoniuksen poissaolevana vangittavaksi.

Helsingin hovioikeus on 10.4.2024 hylännyt Kavoniuksen kantelun käräjäoikeuden vangitsemispäätöksestä. Korkein oikeus ei ole myöntänyt asiassa valituslupaa.

Länsi-Uudenmaan käräjäoikeus on 15.10.2024 antamallaan päätöksellä hylännyt Kavoniuksen vaatimuksen vangitsemisasiansa uudelleen käsittelystä, koska Kavonius ei ollut käräjäoikeuden 26.3.2024 antaman ratkaisun johdosta vapautensa menettäneenä, minkä vuoksi perusteita vangitsemisasian uudelleen käsittelylle ei tässä vaiheessa ollut.

Kavonius on kannellut käräjäoikeuden 15.10.2024 antamasta päätöksestä hovioikeuteen ja muun ohella vaatinut, että hänet vapautetaan välittömästi. Helsingin hovioikeus on 13.11.2024 antamallaan ratkaisulla hylännyt Kavoniuksen kantelun. Hovioikeus on todennut, että vangitsemisen perusteet oli tutkittu käräjäoikeuden 26.3.2024 antamassa ratkaisussa, jota ei ylemmissä tuomioistuimissa ollut muutettu. Kavonius ei ollut ollut eikä ollut edelleenkään vapautensa menettäneenä sanotun ratkaisun vuoksi. Tähän nähden hovioikeus on katsonut, ettei käräjäoikeudella ollut ollut pakkokeinolain 3 luvun 15 §:ään perustuvaa velvollisuutta ottaa vangitsemisasiaa uudelleen käsiteltäväksi. Hovioikeus on myös viitannut oikeustapauksen KKO 2022:55 kohtaan 15.

Länsi-Uudenmaan käräjäoikeus on 18.11.2024 antamallaan päätöksellä hylännyt Kavoniuksen vaatimuksen vangitsemisasiansa uudelleen käsittelystä viitaten käräjäoikeuden 15.10.2024 ja Helsingin hovioikeuden 13.11.2024 antamiin ratkaisuihin. Käräjäoikeus on

katsonut, että pakkokeinolain 3 luvun 15 §:ssä tarkoitettu velvollisuus ottaa vangitsemisasia uudelleen käsiteltäväksi syntyi vasta sen jälkeen, kun epäilty oli vangitsemismääräyksen täytäntöönpanon johdosta menettänyt vapautensa. Kun Kavonius ei ollut menettänyt vapauttaan, kärjäoikeus on hylännyt Kavoniuksen vaatimuksen vangitsemisasian uudelleen käsittelystä.

Kavonius on kannellut kärjäoikeuden 18.11.2024 antamasta päätöksestä hovioikeuteen ja muun ohella vaatinut, että hänet vapautetaan välittömästi. Helsingin hovioikeus on 20.12.2024 antamallaan ratkaisulla 1023 8368 hylännyt Kavoniuksen kantelun. Hovioikeus on hyväksynyt kärjäoikeuden perustelut ja lopputuloksen vangitsemisasian uudelleen käsittelemisen osalta.

Länsi-Uudenmaan kärjäoikeus on 10.12.2024 antamallaan päätöksellä hylännyt Kavoniuksen vaatimuksen vangitsemisiansa uudelleen käsittelystä viitaten kärjäoikeuden 15.10.2024 ja 18.11.2024 sekä Helsingin hovioikeuden 13.11.2024 antamiin ratkaisuihin, joista ilmenee, että pakkokeinolain 3 luvun 15 §:ssä tarkoitettu velvollisuus ottaa vangitsemisasia uudelleen käsiteltäväksi syntyi vasta sen jälkeen, kun epäilty oli vangitsemismääräyksen täytäntöönpanon johdosta menettänyt vapautensa. Kavoniuksen ei oltu väitetty menettäneen vapauttaan.

Kavonius on kannellut kärjäoikeuden 10.12.2024 antamasta päätöksestä hovioikeuteen ja muun ohella vaatinut, että hänet vapautetaan välittömästi. Helsingin hovioikeus on 20.12.2024 antamallaan ratkaisulla 1023 9484 hylännyt Kavoniuksen kantelun. Hovioikeus on hyväksynyt kärjäoikeuden perustelut ja lopputuloksen vangitsemisasian uudelleen käsittelemisen osalta.

Länsi-Uudenmaan kärjäoikeus on 27.1.2025 antamallaan päätöksellä hylännyt Kavoniuksen vaatimuksen vangitsemisasian uudelleen käsittelystä viitaten kärjäoikeuden 15.10.2024, 18.11.2024 ja 10.12.2024 sekä Helsingin hovioikeuden 13.11.2024 ja 20.12.2024 antamiin ratkaisuihin, joista ilmenee, että pakkokeinolain 3 luvun 15 §:ssä säädetty velvollisuus ottaa vangitsemisasia uudelleen käsiteltäväksi syntyy kärjäoikeudelle vasta sen jälkeen, kun epäilty on vangitsemismääräyksen täytäntöönpanon johdosta menettänyt vapautensa. Kavoniuksen ei oltu väitetty menettäneen vapauttaan.

Kavonius on kannellut kärjäoikeuden 27.1.2025 antamasta päätöksestä hovioikeuteen 18.2.2025 ja muun ohella vaatinut, että kärjäoikeuden ratkaisu poistetaan ja että hänet viipymättä vapautetaan. Helsingin hovioikeus on 26.2.2025 antamallaan ratkaisulla 1026 4450 hylännyt Kavoniuksen kantelun. Hovioikeus on hyväksynyt kärjäoikeuden perustelut ja lopputuloksen vangitsemisasian uudelleen käsittelyn osalta sillä lisäyksellä, että Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 4 kohta koskee henkilöä, jonka vapaus on tosiasiallisesti riistetty. Kun Kavonius ei ole vangitsemispäätöksen johdosta vapautensa menettänyt, ei kyseisestä artiklasta seuraa velvollisuutta vangitsemisasian uudelleen käsittelylle.

Länsi-Uudenmaan käräjäoikeus on 10.3.2025 antamallaan päätöksellä hylännyt Kavoniuksen vaatimuksen vangitsemisasian uudelleen käsittelystä viitaten käräjäoikeuden 15.10.2024, 18.11.2024, 10.12.2024 ja 27.1.2025 sekä Helsingin hovioikeuden 13.11.2024, 20.12.2024 ja 26.2.2025 antamiin ratkaisuihin, joista ilmenee, että pakkokeinolain 3 luvun 15 §:ssä ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklassa säädetty velvollisuus ottaa vangitsemisasiä uudelleen käsiteltäväksi syntyy käräjäoikeudelle vasta sen jälkeen, kun epäilty on vangitsemismääräyksen täytäntöönpanon johdosta tosiasiasa menettänyt vapautensa. Kavoniuksen ei oltu väitetty menettäneen vapauttaan.

Kavonius on kannellut käräjäoikeuden 10.3.2025 antamasta päätöksestä hovioikeuteen 17.3.2025 ja muun ohella vaatinut, että käräjäoikeuden ratkaisu poistetaan ja että hänet vapautetaan. Helsingin hovioikeus 20.3.2025 antamallaan ratkaisulla 1027 6561 hylännyt Kavoniuksen kantelun. Hovioikeus on hyväksynyt käräjäoikeuden perustelut ja lopputuloksen vangitsemisasian uudelleen käsittelyn osalta sillä lisäyksellä, että vangitsemisasian uudelleen käsittelyä koskevan vaatimuksen hylkääminen ei ollut kantelussa väitetyin tavoin perustunut lis pendens -vaikutuksen soveltamiseen eikä siihen, että tuomioistuim olisi katsonut Länsi-Uudenmaan käräjäoikeuden 26.3.2024 antamalla ratkaisulla olevan sellainen oikeusvoimavaikutus, joka estäisi vangitsemisen edellytysten uudelleen tutkimisen. Vaatimuksen hylkääminen oli perustunut pakkokeinolain 3 luvun 15 §:n mukaisen ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 4 kohdan takaaman oikeuden vangitsemisasian uudelleen käsittelyyn edellyttävän, että käsittelyä vaativa henkilö on tosiasiasa vapautensa menettäneenä. Kun Kavonius ei ole vangitsemispäätöksen johdosta vapautensa menettäneenä, ei vangitsemisasian uudelleen käsittelylle ole edelleenkaan perusteita.

VAATIMUS

Käräjäoikeuteen on 30.3.2025 toimitettu sähköpostiviesti. Kirjoituksessa on niiltä osin kuin vaatimukset kuuluvat käräjäoikeuden toimivaltaan vaadittu, että Kavonius vapautetaan välittömästi.

KUULEMINEN

Lausuman pyytäminen syyttäjiltä on ilmeisen tarpeetonta.

KÄRÄJÄOIKEUDEN RATKAISU

Käsittelyratkaisu

Ottaen huomioon asiassa esitetty vaatimus ja Helsingin hovioikeuden 13.11.2024, 20.12.2024, 26.2.2025 ja 20.3.2025 antamat ratkaisut käräjäoikeus katsoo, että suullinen käsittely asiassa on tarpeeton. Näin ollen asia käsitellään kirjallisessa menettelyssä.

Perustelut

Kuten edellä mainituista Länsi-Uudenmaan käräjäoikeuden 15.10.2024, 18.11.2024, 10.12.2024, 27.1.2025 ja 10.3.2025 sekä Helsingin hovioikeuden 13.11.2024, 20.12.2024, 26.2.2025 ja 20.3.2025 antamista ratkaisuista ilmenee, pakkokeinolain 3 luvun 15 §:ssä ja Euroopan

ihmisoikeussopimuksen 5 artiklassa säädetty velvollisuus ottaa vangitsemisasia uudelleen käsiteltäväksi syntyy käräjäoikeudelle vasta sen jälkeen, kun epäilty on vangitsemismääräyksen täytäntöönpanon johdosta tosiasiallisesti menettänyt vapautensa.

Kavoniuksen ei ole edes väitetty menettäneen vapauttaan.

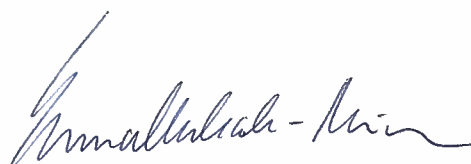
Päätöslauselma

Kavoniuksen vaatimus vangitsemisasioistaan uudelleen käsittelystä hylätään.

MUUTOKSENHAKU

Tähän ratkaisuun ei saa erikseen hakea muutosta valittamalla. Päätöksestä saa kannella Helsingin hovioikeudelle. Kantelulle ei ole määräaikaa.

käräjätuomari

Emma Hakala-Manninen